

Tine Vanwelden

9 Maart 1963 – 7 December 2023

*Ik blaas je liefde toe,
een bries van zoet en
zacht.*

*Ik blaas je warmte toe
en ook licht, twee
armen die je raken, een
lach op je gezicht.*

*Ik blaas je woorden toe
die je strelen in een
dagelijks gedicht.*

*Ik blaas je al het liefste
toe, maar het liefst
blaas ik je dicht*

Isabelle	2
Janique	4
Kirsten	5
An	9
Sylvie	11
Kimberly	12
Stephanie	14
Leen	16
Tineke	18
Liese	21
Anne	26
Karin	28
Marc	33

Isabelle

Wij, mensen zeggen vaak: hier zijn geen woorden voor...

Maar voor een dame met de gave van het woord kunnen we dit niet maken...

Zoveel woorden zelfs: verdrietig, hulpeloos, machteloos, onwezenlijk, boos, oneerlijk, waarom, zo vroeg, zo plots, zo snel.

Ze voelen niet zo helend, ook iet wat hard en bitter en dat was je niet.

Prachtig mens, zo zorgend, altijd echt en rechts voor de raap, goedgehartig, luisterend oor, hartverwarmend, attent, altijd in voor een grap en heel geregeld een zotte doos. Ook wel

moedig, dapper en een vechter in haar strijd.

Gin-tonic-fan, genierter en talentvol. Talentvol ooit in je klas, talentvol in je zorg voor Liese, talentvol in leuke dingen verzinnen tijdens de opvang voor Axelle.

En dan hebben we nog
'DANKBAAR'

Je was zo dankbaar
omdat je zo goed
omringd was door
familie, je vele vrienden,
je buurvrouw Kirsten en
door het hele medische
team.

Maar vooral dankbaar
voor je broer Marc. Hij
heeft je dag in dag uit
bijgestaan, gedragen,
verzorgd in vele goede
maar ook in de moeilijke
momenten. Je keek er
echt naar op en sprak
altijd vol lof over hem.
Sinds Marc zijn pensioen
waren jullie nog meer
een tandem. Jullie
project 'Waterfront' was
een voltijdse,
aangename afleiding. Zo
jammer dat het niet
meer mocht zijn voor
jou!

TOT SLOT:

Wij zijn jou zo dankbaar
voor die fijne tijd samen,
voor de vriendschap,
voor de vele gezellig-
samen-zijnde ontbijten,
lunches, dinertjes,
wandelingen, babbels,
lachsalvo's,
levenswijsheden.

We gaan je met ons
allen ontzettend missen
en zien je graag

Voor altijd in ons hart en
tot later!

Dag Muis

Janique

Mijn vriendinnetje, mijn
kindervriendje, mijn
buurmeisje,

Zolang kennen we elkaar
al. Wonende langs de
drukke Rijksweg hadden
we elkaar, alleen elkaar.
1 jaar en 1 dag ouder.
Geen enkele verjaardag
werd vergeten. Een
boekje, een spelletje
was elkaars cadeautje.
Urenlang speelden we
kaartspelletjes. Veel
hadden we niet nodig. Jij
had een grote tuin, ik
een klein koertje, maar
ons balspelletje was een
groot succes.
We kwamen groter en
gingen op pad. De
Vlasstraat, de Leie,...
alles kon en mocht. 7 en
8 jaar.

Die vele herinneringen
vergeet je nooit meer en
maakte een deel van
wat we geworden zijn.

Maar door mijn verhuis
verloren we het contact.
De sport, de volleybal,
bracht ons terug samen.
De klik was er
onmiddellijk terug. We
praatten over alles. We
hebben zowat
afgelachen ... , maar we
deelden ook verdriet,
pijn en ziekte. Jij was er
toen het bij mij minder
ging. Dat vergeet ik
nooit.

Tine zat en zit in mijn
hart voor altijd. Zolang ik
er ben, neem ik je mee,
in mijn gedachten, in
mijn verhalen.

Ik vergeet je nooit,
liefste maatje.

Kirsten

Tine, mijn Moekske,

Ik leerde je kennen eind 2019. Het lijkt een eeuwigheid geleden, maar eigenlijk is het helemaal nog niet zolang.

Ik zal nooit onze eerste ontmoeting vergeten. Je stak de straat over met je fiets en je kwam jezelf voorstellen als de overbuurvrouw, die graag kindjes ziet en gerust wil helpen met eens op de mijne te letten, mocht dit nodig blijken.

Ik zal ook nooit mijn eerste gedachten vergeten: euh excuseer, dat zijn mijn kinderen, wat moet jij van mijn kinderen??? Er kijken

geen vreemden naar mijn kinderen.

Wist ik toen veel wat een prachtige, fantastische en sterke vrouw er toen voor mijn neus stond met een hart van goud en massa's liefde voor jong en oud!

Door omstandigheden kwam onze vriendschap in een stroomversnelling terecht. Al snel kregen we een hechte band en heb ik je mogen leren kennen voor de warme, liefdevolle, maar toch

ook heel onzekere
persoon die je was.

Ik ben je dankbaar.
Dankbaar voor wie je
was en alles wat je deed.
Je was 1 van mijn
grootste steunpilaren in
wat 1 van de moeilijkste
periodes van mijn leven
zou blijken... Ook nadien
ben je ons blijven
steunen en ben je
blijven klaarstaan voor
zowel mij als de kindjes.
Ik zal nooit de vele
potjes eten vergeten in
een periode dat ik zelf
niet meer kon koken, ik
zal nooit de vele
bezoekjes en theetjes
vergeten.

De medaille die koning
Viktor van jou kreeg in
zijn moeilijke periode,
hangt nog steeds aan
zijn bed. Wat kwam hij
graag lezen bij Tine. Al
vermoed ik dat de

treinen van Marc daar
ook wel voor een groot
deel tussen zitten...
Fleur stond ook steeds
klaar om naar Tine te
gaan: Tine had altijd
lekkere chocolaatjes! Ze
wist de snoepkast
perfect te vinden. Op
het moment dat ik deze
brief aan het schrijven
ben, is het schoolfeest
voor de kindjes de
daaropvolgende
zaterdag. Fleur vraagt of
Tine komt kijken. Niet
oma Moeke, niet oma
Kathy, maar Tine. Toen ik
haar vertelde dat Tine
niet zou komen, brak ze
in tranen uit.

Je ziet lieve schat, je zit
voor altijd in al onze
harten !

Ik leerde een bijzonder verhaal kennen achter deze goedlachse, vrolijke buurvrouw: ze heeft kanker en strijdt elke dag dapper door ! Aan de buitenzijde zou je dit nooit gezien hebben, altijd was je vrolijk, altijd stond je klaar voor anderen. Tot de band inniger werd en het vertrouwen groeide. Al snel leerde ik dat er achter deze prachtige vrouw ook veel pijn en verdriet schuil gingen, veel moed, veel doorzettingsvermogen, ondanks de tegenslagen.

Ik begon de strijd van dichtbij te volgen.

En een helse strijd werd het, zeker dit jaar 2023

We zagen je dapper strijden, dapper volhouden, maar beetje bij beetje zagen we je verliezen. Beetje bij beetje zag ik de strijdlust uit je ogen weg gaan, uit je berichtjes verdwijnen.

De strijd was ongelooflijk hard

De strijd was bijzonder zwaar

We bleven hopen, lieve Tine, want waar hoop is, is leven.

Geleidelijk aan verdween de hoop, samen met het leven.

Je werd stil, heel stil.

Je hebt dapper volgehouden tot het einde.

Ik herinner me voor altijd die warme goedlachse fantastisch

sterke vrouw, die me onvoorwaardelijk steunde, mijn bril spuuglelijk vond, me regelmatig naar de kapper stuurde en voorzorg van eten. Een super vrouw die me vele mooie momenten heeft gegeven:

onze wandelingen, onze babbels, onze theetjes, de koffiemomenten bijna elke ochtend, de etentjes, ... ! Ze zitten voor altijd in mijn herinnering en jij zal voor altijd in mijn hart zitten.

An

Tine...zovele
herinneringen....
Onze opluchting toen
we elkaar ontdekten
tussen de oudere
deelnemers op de
fietsvakantie van
Femma... Het klikte
meteen tussen ons.
Onze vertrouwensband
groeide, we werden al
snel
soulmates. We deelden,
doorheen onze tijd
samen, onze
zielenroerselen, gaven
elkaar een schouder
om op te lachen, om op
te huilen...

Met jouw koosnaampjes
en lieve woordjes
kneedde je me beetje bij
beetje mierenklootjes
zachter,

milder voor mezelf en
voor anderen. Je
verrijkte mijn leven met
zovele attenties, kaartjes
en sms'jes
vol woordspelingen.
Verstomd deed je me
mirakels veel staan met
jouw kwinkslagen en
taalvindingrijkheid. Een
echte woordkunstenaar
was jij, om woorden te
geven aan wensen,
gedachten, gevoelens...

Jouw zorgzaamheid en
hulpvaardigheid voor
anderen troffen me keer
op keer. Mensen,
kinderen
waren jouw passie, jouw
oogappeltjes waarvoor
je je met hart en ziel
inzette...
Herinneringen aan
fietsen wandeltochtjes,
aan onze bijna jaarlijkse
reisjes met stevast
momenten

van slappe lach, smullen
van schoolkrijtjesdrop,
keuvelen terwijl we thee
slurpten, snuisteren in
winkeltjes waarbij je
rariteiten kocht,
innerlijke kracht kaarten
trekken om ons heden
te duiden en de
toekomst te voorspellen,
slapeloze nachten door
jouw gesnurk, ook al
beweerde je telkens niet
geslapen te hebben,...

We droomden samen
oud te worden. Jouw
ziekte stak hier een
stokje voor. Je ging
dapper de strijd
aan met jouw pruttelde
carrosserie. Je bleef
hopen op een klein
mirakel. Jouw vechtlust
hierbij leerde
me mijn eigen
ongenoegens te
relativeren.

Muziek was van
betekenis voor jou. Je
deelde vaak
frapperende
songteksten en leuke
liedjes.

Zo naar ons liedje 'Een
ster' van Stan van
Samang,
Jij blijft een ster, die me
nooit meer verlaat,
die altijd voor me
straalt, die geef ik dan
jouw naam...

En weet
'Ik onthoud jou zonder
woorden
In de stilte van elk
moment.
Ik onthoud jou
ben jou verloren
Maar weet dat je nog
dicht bij me bent.'
Je blijft een deel van mij,
een stukje van mijn
leven!

Duizend liefjes! An

Sylvie

THANKS

Bedankt voor de fijne
gesprekken

Bedankt voor je talrijke
smsjes

Bedankt voor je
luisterend oor

Bedankt voor de
heerlijke pudding die je
bracht

Bedankt voor de
grappige jij die me vaak
deed lachen

Bedankt voor je lieve
steun

Bedankt dat ik jou
mocht kennen

Liefs S

Kimberly

Lieve Tine, maatje en
moetie,

Ik weet nog goed hoe
we elkaar leerden
kennen. Ik kwam bij jou
langs als huishoudhulp,
maar heel snel voelde
deze band zo warm
tussen ons, zo echt en
speciaal. Ik voelde mij
meteen goed bij jou en
mocht me ook echt thuis
voelen. Je was een
klantje, maar werd een
echt maatje, een moetie
waar ik altijd bij terecht
kon.

Toen het tijd was riep je
altijd: pauzeke Kimmeke,
een koffietje? Wat zal ik
onze praatjes missen,
samen lachen en samen
huilen.

Je was altijd zo
bekommerd en was dan
ook blij dat je mijn
gezinnetje kon leren
kennen, waar ik zoveel
over vertelde.
Toen ik je vertelde dat
we zouden trouwen,
was je zo trots en
gelukkig dat we dit
mooie moment nog
samen konden delen.
Helaas kwam er slecht
nieuws en moesten we
plots schakelen van
vreugde naar verdriet...

Maar ik had nog 1 wens
en dat was dat ik er voor
jou zou staan, bij je kon
zijn en je kon helpen,
net zoals jij dit altijd
voor mij deed.

Bedankt Marc dat ik dit kon doen. Beetje bij beetje moesten we met veel verdriet afscheid van jou nemen. Die blik en stilte deden zeer, we zagen heel goed jouw stille verdriet. Maar heel dapper heb je gevochten tot op het einde.

Ik mis je verschrikkelijk, maar vergeten zal ik je nooit. Je krijgt voor altijd een speciale plaats in mijn hart.

Slaap zacht Moetie....

Liefs Kimmeke

Stephanie

Tine gaf mij het grootste compliment die ik ooit heb gekregen.

Zo eentje die recht in je hart terechtkomt en sterker is dan al wat tegen zit.

Ze gaf het niet in woorden, noch was het oppervlakkig.

Ze gaf het zelfs niet bewust maar 't was eerder stilzwegen.

6 jaar geleden zag ze voor 't eerst mijn dochter van toen een jaar
het leek toevallig maar toch stond het zo geschreven
noem het een coup de foudre, een wederzijdse glimlach
& eigenlijk sedert toen stond ze altijd voor ons klaar.

En toen ging het allemaal heel snel
Axelle en Tine werden twee handen op één buik
Een Annemieke voor ons
Rozemieke, een Tom voor onzen Jerry
Maar vooral een dierbare metgezel.

In 't proces gingen wij ook meer naar elkaar toe leven
Ze leerde over onze hardnekkige gedeelde nonchalance
als leerkracht waarschijnlijk niet 't gemakkelijkste om mee om te gaan
maar ook dat kon ze ons terug moeiteloos vergeven.

Onze relatie draaide om respect, liefde en vertrouwen

Ze ging van iemand die
onze dochter hielp
opvangen
naar een échte tante die
haar hielp opvoeden.
Ze werd niets minder
dan familie waar je altijd
kon op bouwen.

Axelle is nu zes en ze
doet het zo goed.
Elk jaar zet ze stappen
waar we van staan te
kijken.
Dapper blijft ze
wandelen op haar pad in
't leven.
Zonder twijfel pluimen
die ook horen op Tine
haar hoed.

Tine, toen je vroeger fier
was omdat ze binnen de
lijntjes kleurde
Toen je vorig jaar tranen
van trots hilde bij een
schooloptreden
Toen je me zei, dat je
voor haar zou vechten
als een leeuw als 't

nodig was,
Dat is wanneer het
gebeurde.

Je gaf mij het grootste
compliment die ik ooit
heb gekregen.
Zo eentje die recht in je
hart terechtkomt en
sterker is dan al wat
tegen zit.
Je gaf het niet in
woorden, noch was het
oppervlakkig.
Je gaf het zelfs niet
bewust maar 't was
eerder stilzwegen.

Merci Tine,
Je bent voor altijd bij
ons.

Leen

Lieve zus,

Onze eerste ontmoeting: Stientje, Stiene, het jongste zusje van Jan, het kakelnestje. Jan zei "Stiene", dus ik ook.

En dat is altijd zo gebleven, ook toen jij al lang Tinne was.

Vakantiedagen in Blankenberge, samen met Pootje wandelen over de dijk, de markt. Winkelen in Kortrijk: "je hoeft niet te vertellen of je de rok mooi vindt". De zondagse maaltijden aan de familietafel, het Vanwelden rammetje achteraf. Je werd ook mijn kleine zus.

Pootje werd terug ziek, en hoe jong je toen ook was, je nam het grootste deel van de zorg op je. En na de dood van mama nam je als vanzelfsprekend het huishouden over. Altijd zorgzaam, altijd klaar voor anderen.

Jan en ik trouwden, Sarah werd geboren en jij werd Tante Tinne. Jij stond altijd klaar om Sarah op te vangen, en Sarah vond dat prima. Tante Tinne was altijd leute.

Gekke petten, gekleurde verfhandjes, een weekje met Juf Tinne naar haar school, ijsjes eten, knutselen en kleuren. En of het plezierig was. Tante Tinne was altijd leute.

Papa werd ziek, en weer was jij degene die voor hem zorgde. Tot het echt helemaal niet meer kon.

Altijd zorgzaam, altijd klaar voor anderen. Soms ten koste van jezelf.

In 2015 kreeg jij je slechte nieuws, en datzelfde jaar kreeg ook Jan zijn diagnose.

Maar ondanks jouw ziekte, was je altijd bereid Jan eens op te vangen, een dagje mee te gaan als vrijwilliger naar de Toren.

Altijd zorgzaam, altijd klaar voor anderen.

Ik denk dat we in al die jaren veel te weinig "dank u" hebben gezegd voor al jouw hulp en inzet voor anderen.

Lieve zus,
Ik geloof niet dat de dood het einde betekent.

Ik geloof dat ons sterven enkel een overgangsrитуeel is, een transitie naar een andere, betere dimensie.

Daarom zus, zet je gerust neer in het wachtende bootje. Wees niet bang, de veerman kreeg zijn duit. Hij zal je veilig over het kabbelende water van de rivier naar die andere kant brengen. Op de oever zal je al snel bekende gezichten ontwaren, die je met veel liefde zullen verwelkomen. Het wordt een blij weerzien.

Tineke

'Over deze kille decemberdagen hangt nu een stille weemoed nu jij gestorven bent. We vechten nu zelf tegen een vreemd gevoel van leegte, tegen een eindeloos droef verlangen naar jouw warmte en tedere nabijheid.'

We zijn hier samen, verbonden met Tine. Ieder van ons heeft zijn eigen verhaal.

Onze vriendschap begon zo'n 40 jaar geleden, heel toevallig. Tine kwam op bezoek bij een vriendin van haar die bij mij op kot zat. We begonnen te babbelen en het klikte. De vriendschap was een

feit, en bleef al die jaren duren.

Gisteren 3 weken geleden, was ik bij jou. Je had zin om naar buiten te gaan en vroeg me of ik het zag zitten om je te duwen in de rolstoel.

Ik duffelde je warm in met muts, sjaal en plaid en we gingen samen op stap.

Iemand warm induffelen, zorg dragen voor iemand, willen dat de ander het goed heeft, zien en voelen wanneer je er kunt zijn voor de ander.

Tine, jij deed het voor zovelen, en je kon het als de beste.

Het werd onze laatste wandeling samen... We wandelden vaak. Zo hebben we samen een stuk leven afgelegd, een

deel van ons leven
gedeeld met elkaar.
Ook al was het vroeger
niet in de rolwagen,
toch was het af en toe
nodig om elkaar een
figuurlijk duwtje in de
rug te geven om weer
vooruit te geraken.
De ene keer Tine die
moest duwen, de
andere keer ik.
Heel waarschijnlijk zijn
er hier nog mensen die
ook ooit zo'n duwtje in

de rug of een woord van
medeleven van Tine
mochten ervaren.

Tijdens onze laatste
wandeling zei je dat je
genoot als een kind op
schoolreis.

Wat hebben we in de
voorbije jaren dikwijls
genoten en gelachen en
plezier beleefd als een
kind op schoolreis!

Als je dat met iemand kunt, dan ben je op je best. En dat kun je alleen bij iemand waar je ten volle jezelf mag zijn.

Bij jou kon dat. Plezier maken en eens de zotte doos zijn, daar was je steeds voor te vinden. Maatje, we missen nu al je lach en je vriendelijke nabijheid.

Dank voor alles.

Liese

Mijn pieteko, siekeke,
keppe, poezewoefke,
schattepatat, muis, lieverd,
troeleboele, taartje, ... zo
kan ik nog tientallen van
jouw creatieve
troetelnaampjes voor mij
opsommen. Ik hoorde ze
allemaal even graag.

Voor mij ben jij mijn
allerliefste titi: schat van
een vrouw, moedig als een
leeuw, zot als een doos.
Net als mama verdien je
een standbeeld naast
Juleske. Het verbaast me
iedere keer hoe snel jij,
zonder dat je het zelf
doorhebt, je in ieders hart
weet te nestelen met jouw
warmte en spontaniteit.
Superlatieven schieten
gewoon tekort. Maar er zal
vandaag ongetwijfeld al
genoeg over al jouw
prachtige eigenschappen
gepraat worden, ik zal niet
in herhaling proberen te
vallen. Ik wil het vooral
hebben over ons.

Al mijn hele leven brengt
onze speciale band
mensen in verwarring. We
hebben dikwijls gegniffeld
als iemand ons opnieuw
voor mama en dochter
aanzag. Soms vonden we
het fijn om hen in die
waan te laten. We voelden
ons des te meer
verbonden met elkaar.

De laatste weken werd ik
opnieuw dikwijls
geconfronteerd met de
moeilijkheid om onze
relatie onder woorden te
brengen. Ik probeer
meestal eerst te verwijzen
naar alle tijd die we samen
spendeerden; wat tot mijn
12 jaar zo goed als elke
dag was, de vele tripjes
naar de zee en
Centerparcs inbegrepen.
Maar die geschiedenis
dekt niet de hele lading.
Benamingen zoals 'een
soort derde ouder' missen
naar mijn gevoel ook de

essentie. Onze band lijkt onbeschrijflijk te zijn. Maar ik ga toch opnieuw een poging wagen.

Je hebt een boekje voor mij gemaakt. Met allerlei anekdotes, herinneringen, foto's, tekeningen, liedjes, ... van mijn volledige kindertijd. Bizar hoe mijn chaotische warhoofd zich nauwelijks meer iets van vroeger herinnert maar hoe jouw mooi geschreven woorden vanalles weer tot leven brengen. Ik zie me opnieuw als 3 jarige op jouw schoot zitten en voor het eerst sneeuwwitje ontdekken. Of 's ochtends voor vertrek naar school aan jouw keukentafel nog wat rekenoefeningen maken die jij opgesteld hebt. Plots zit serafijntje opnieuw op mijn schouder, dan weer kent mijn 8 jarige ik de tekst 'Toveren van K3' bijna helemaal vanbuiten.

Alle weekendjes aan zee komen weer naar boven; het vliegeren met onze regenboogprinses, de papieren bloemetjes, het stripfestival,... Dit allemaal door jouw boekje te lezen. Je moet hier ongelooflijk veel werk en tijd in gestopt hebben. Ik ben jou zo dankbaar voor het herleven van deze herinneringen, ik koester ze allemaal. Het is ook fijn om te lezen hoe ik toen al in mijn Vriendenboekjes jouw naam, titi, opschreef bij de vraag wie ik bewonder (wel, jij en K3 natuurlijk!).

In het boekje schrijf je dikwijls hoeveel ik voor jou beteken. "Wat geef je me toch veel" lees ik dan. Ik hoop dat je weet dat je mij minstens evenveel gegeven hebt. En nog zoveel meer. Massa's liefde.

Wat mijn vergeethoofd wél uit mijn kindertijd kan onthouden zonder jouw boekje, is hoe fijn ik het vond om elke ochtend voor school nog even bij jou te kunnen zijn. Hoe blij ik was als jij of mama mij bevestigend antwoordde als ik vroeg “siekeke mee titi uisje?” en ik bij jou mocht blijven slapen. Waarom Janneke maan, hartensnoepjes, konijntjes, pizza met ham en champignons en het spelletje zenuwen, en nog zoveel meer mij instant aan jou doen denken. Hoe warm en gelukkig je mij

doet voelen met jouw knuffels, jouw lieve woorden, het fijne spelen, gewoon jouw zijn. Jouw onvoorwaardelijke liefde en het gevoel dat ik met jou aan mijn zij de hele wereld aan kan.

Onze relatie groeide mee doorheen mijn levensfases. Als ik nu in het boekje lees hoe lastig we het allebei vonden om elkaar langer dan een dag niet te zien, kan ik mij niet voorstellen hoe moeilijk het was voor jou om mij meer los te laten; als puber, als student, als volwassene. Ik ben je heel dankbaar hoe je vanaf de zijlijn maar toch heel erg dichtbij mij aanmoedigde en ondersteunde bij het vinden van mijn eigen weg in het leven. Je liet mij mijn ding doen, maar je stond áltijd klaar voor mij. Je bent mijn tante Kaat, mijn luisterend oor, mijn adviseur, mijn opkikker van de dag met jouw zotte

stoten, mijn veilige basis, mijn tweede thuis. Je vangt de kleinste signalen op als ik het moeilijk heb en je wist altijd de juiste dingen te zeggen, nog het meest in mijn verdriet rond mama. We delen onze gevoeligheid en net daarom voelde ik me zo begrepen. Ik ben weliswaar mijn eigen persoontje geworden maar jouw stempel zit er duidelijk overal op. Inclusief mijn uitstelgedrag trouwens! Hoe dikwijls hebben we zitten schaterlachen als ik weer eens te laat toekwam bij jou, om te ontdekken dat je zelf nog in je pyjama zat en niet klaar stond. Je wist ook donders goed dat ik elke nacht voor ik op reis vertrok nog tot twaalf uur 's nachts mijn valies stond klaar te maken. Wat was alles zo herkenbaar.

Ik vind het vreselijk dat het leven mij niet de tijd heeft gegeven om weer meer

naar jou terug te keren na het uitbouwen van mijn leven in Gent. Ik dacht altijd dat ik nog tijd genoeg had.

Ik ben mama ongelooflijk dankbaar dat ze jou in haar en in ons leven heeft toegelaten. Dat ze het mogelijk maakte voor ons allebei om deze band op te bouwen.

Je schreef me dikwijls hoe trots mama op mij is. Samen met mama, zal jij er ook zijn op alle belangrijke én niet belangrijke momenten in mijn leven. Het gemis is immens. Het gemis zal nooit weggaan. Maar ik zal jou en mama steeds trots proberen maken. Ik hou van jou allerliefste titi, helemaal tot aan de maan... En terug.

Anne

Tijdens onze gesprekken stelde ik Tine de vraag wat ze mist in haar leven?

Dit schreef ze op tegen de volgende ontmoeting:

“Wat had ik graag leven voelen woelen in mijn buik, het oergevoel om moeke te zijn kunnen exploreren.

Het gevoel een kind te mogen helpen groot worden , er nodig zijn !
Het gevoel delen : “jullie hebben mij nodig en ik jullie”.

Een verbondenheid. Zo uniek, zo puur.

Wat was ik graag echt moeke geweest.

Wat hunkerde ik naar een normaal levenspatroon.

Een nestje met kiekskens erin en heel veel leven in de Brouwerij.
Maar de biologische klok tikte verder en ik zag mijn warmste droom openspatten.

Verdriet, verlegenheid, wantrouwen

Waarom lukt me dat niet?

Ben ik niet waardig om een relatie te hebben , om een moeke te zijn?
Ondertussen gleden de jaren als zand door mijn vingers.

De vele kindjes en enkele in het bijzonder zijn een belangrijk puzzelstukje van mijn leven maar toch blijft het gemis!
Ik ben de eeuwige tweede, sta soms teveel op de gas of rem soms te hevig af.

Ik wilde zo graag zoveel meer betrokken zijn maar die betrokkenheid was geen constante.

Er is vaak geen vervolg of met veel te lange tussenpauzes.

Sinds kort ontdek ik dat ik daar zelf verandering kan aanbrengen ...

Zelf achter het stuur van mijnen colombus

klimmen en minder zitten wachten op

dingen, die soms of nooit komen.

Genieten van de momenten dat het wel zo is. “

Tine , Uiteraard was je het waardig geweest !!

Eén ding is zeker, de liefde, de warmte, de bezorgdheid, de betrokkenheid die in jou aanwezig

was, is zeer goed terecht gekomen bij enkele kinderen in het bijzonder en alle kinderen waar jij één keer of meer voor zorgde.

Dit vergeten ze nooit en jij blijft als ‘een moeke’ in hun harten aanwezig.

Slaap zacht .

Anne

Karin

Liefste maatje, muizeke,
zusje, zuster
Koeketine,...

Meer dan 40 jaar geleden leerden we elkaar kennen in de normaalschool 'De Heilige Familie' in Tielt. We kozen beiden voor deze opleiding omdat we een groot hart hadden voor kinderen. Het werd een heerlijke studententijd waar we draken versloegen en het bijna in ons broek deden van het lachen. We waren dus allesbehalve 'normaal' en zeker ook niet 'heilig'.

We werden boezemvriendinnen, onafscheidelijk,... we hadden een bijzondere band. Het was zo fijn om jouw vriendin te mogen zijn. We hadden veel plezier samen maar konden ook heel goed naar elkaar luisteren en verzinken in diepgaande gesprekken. Toen we afgestudeerd waren en aan het werk gingen in onze droom job, zochten we elkaar dikwijls op. De momenten waren minder in kwantiteit maar de keren dat we elkaar

terug zagen waren heel innig en intens. Ze gaven ons beide energie. De laatste 20 jaren trokken we er elk jaar samen op uit voor een paar dagen. Deze dagen zal ik blijven koesteren en als ik eraan terugdenk, kan ik niet anders dan lachen. We trokken naar de 'Kienstee' in Schoondijke bij Jorien, naar 'La bergerie' in Falaën in de Ardennen bij Philip en Anneke, naar 'Uit gaan slapen' in Nieuwpoort bij Anneke, naar

'Gîte les mineurs' in Zottegem, naar Le Touquet-Paris-Plage in Frankrijk, naar Bree (waar we met de Vespa een dolle rit maakten met ons nonnenkapje op), naar Brussel, naar Gendron aan de Semois (waar we voor onze 50 ste verjaardag eens iets anders wilden doen: een ritje met het paard), naar Tussen 'Kunst en Konfituur' in Oud_Heverlee, naar de zee in Mariakerke, naar de 'Volmolen' in

Opoeteren en de laatste keer voor mijn 60 ste verjaardag naar het Eyckenhuis in Poeke bij Joke.

Elke 2- of 3-daagse met jou werd telkens opnieuw een avontuur met hilarische verhalen en deugddoende gesprekken. Overal waar we kwamen, liet jij een stukje van jezelf achter. Je was zo speciaal. Je sprak zelfs tegen een hondje met een hoedje op... Iedereen die jou heeft ontmoet, sloot jou in zijn of haar hart. We mochten alles zeggen tegen elkaar, het was zo fijn om in je gezelschap te zijn.

Een maand geleden nam je contact op met mij om samen kleren te kopen. Ik was door het dolle heen om je nog eens te zien.

Ongelooflijk moedig. Een paar dagen nadat je thuis was van het ziekenhuis, trok je met mij naar de Nieuwe Beer.

Daarna keuvelden we nog wat in de Bellevue met een verwenbordje. Het was zalig genieten want het was een tijdje geleden dat we elkaar hadden gezien. We hadden elkaar dus heel wat te vertellen. Kleren kopen, deden we altijd samen (omdat je ons allebei niet bepaald mannequins kon noemen). We kochten dan iedere keer een aantal stuks, soms ook hetzelfde waardoor het wel gebeurde dat we per ongeluk bij een volgende afspraak hetzelfde droegen.

Ook voor Marc werd er telkens iets zorgvuldig uitgekozen en meegebracht. Wees gerust, ik zal goed voor hem zorgen en neem deze taak graag op mij.

Een week later na ons gezellig samenzijn, ontving ik een berichtje van jou. Ik was er kapot van... ik kon en wou het niet geloven. Het zou een zware strijd worden. Je schreef me dat je nog niet klaar was om op te geven. Je kracht nam af... de tranen vloeiden rijkelijk.

Ik wilde nog zo veel als mogelijk bij je zijn, je verwennen, je knuffelen,...
Ik ben zo dankbaar dat ik de laatste dagen en nachten af en toe bij jou kon en mocht zijn. Ik koester deze momenten, vooral het moment dat ik samen met Kirsten in de zetel tegenover jou zat en dat we naar jou lachten en zwaaiden. Zo eenvoudig, zo mooi,...
Ik wou dat ik het lied 'Dat komt door jou' van Bart Peeters kon zingen waarin hij vertelt 'Wees maar niet bang... 'k weet al lang dat ik niet zonder jou kan. Denk maar nooit dat ik jou op een dag vergeten zal. Er is niemand die jou vervangen kan.'

Liefste Tine

We hadden samen nog
zoveel plannen...

Maar wat we samen
deden, pakken ze ons
nooit meer af.
Ik blaas je liefde toe, een
bries van zoet en zacht.
Ik blaas je warmte toe
en ook licht, twee
armen die je raken, een
lach op je gezicht.
Ik blaas je woorden toe
die je strelen in een
dagelijks gedicht.
Ik blaas je al het liefste
toe, maar het liefst blaas
ik je dicht.

Ik hou van jou en zal dit
altijd blijven doen...
Heel genegen
Zuster Vaseline (Karen)

Marc

Wij hebben 60 jaar
vredevol samengewoond
Helaas konden wij onze
laatste ultieme droom net
niet bereiken
Ik heb geprobeerd je bij te
staan op je kruisweg,
Geprobeerd je kruis te
helpen dragen
Wij hebben nog veel
gepraat en besproken de
laatste weken, enkel wij 2
En ook samen geweest
Schouder aan schouder,
arm om arm,
hand in hand.
Het is donderdag 7
december
De verjaardag van Jan

rond 10u word je onrustig,
je snakt naar adem
spreken, drinken, eten lukt
al dagen niet meer.
Het einde nadert
In de vooravond ben je
van ons heengegaan
Later die avond heb je
voor de laatste keer het
huis verlaten
Ik keek hoe je wegreed en
stak mijn hand nog op als
afscheid
Het is stil op straat,
Het wordt stil in huis
Dan denk ik waarom ?
Waarom moest dit je
overkomen ?
Dit is niet eerlijk
En ik ween nu alléén....

